

Дело, заведено на 21 април 2015 г. от Надзорния орган на ЕАСТ срещу Княжество Лихтенщайн**(Дело E-12/15)**

(2015/C 209/07)

На 21 април 2015 г. в Съда на ЕАСТ беше заведено дело срещу Княжество Лихтенщайн от Надзорния орган на ЕАСТ, представляван от Markus Schneider и Marlene Lie Hakkebo в качеството им на представители на Надзорния орган на ЕАСТ, с адрес: Rue Belliard 35, B-1040 Brussels.

Надзорният орган на ЕАСТ иска от Съда на ЕАСТ:

1. Да постанови, че Княжество Лихтенщайн не е изпълнило задълженията си по акта, посочен в точки 7а, 7д и 7и от приложение XIX към Споразумението за Европейското икономическо пространство (Директива 2011/83/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2011 г. относно правата на потребителите, за изменение на Директива 93/13/ЕИО на Съвета и Директива 1999/44/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и за отмяна на Директива 85/577/ЕИО на Съвета и Директива 97/7/ЕО на Европейския парламент и на Съвета), адаптиран към Споразумението с Протокол 1 към него, и по член 7 от Споразумението, като не е приело в предвидения срок мерките, необходими за прилагането на акта.
2. Да нареди на Лихтенщайн да заплати съдебните разноски.

Правен и фактически контекст и правни аргументи, приведени в подкрепа на иска:

- Искът се отнася до неспазването от страна на Княжество Лихтенщайн в срок до 24 ноември 2014 г. на мотивираното становище, издадено от Надзорния орган на ЕАСТ на 24 септември 2014 г., отнасящо се до невъвеждането в неговия национален правен ред на Директива 2011/83/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2011 г. относно правата на потребителите, за изменение на Директива 93/13/ЕИО на Съвета и Директива 1999/44/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и за отмяна на Директива 85/577/ЕИО на Съвета и Директива 97/7/ЕО на Европейския парламент и на Съвета (наричана по-долу „актът“), посочена в точки 7а, 7д и 7и от приложение XIX към Споразумението за Европейското икономическо пространство и адаптирана към Споразумението с Протокол 1 към него.
- Надзорният орган на ЕАСТ твърди, че като не е приел в предвидения срок мерките, необходими за прилагането на акта, Лихтенщайн не е изпълнил задълженията си по акта и по член 7 от Споразумението за ЕИП.